

Beszámoló Erasmus szakmai mobilitásról Londonban



2018. szeptember 22-e és november 24-e között az Erasmus ösztöndíj segítségével lehetőségem nyílt az Egyesült Királyság fővárosának, Londonnak a szívében eltölteni két hónapot a szakmai mobilitás keretein belül. Eleinte több embertől hallottam, hogy az Egyesült Királyság egészségügyi intézményeivel szegényes a Semmelweis Egyetem partneri kapcsolata, legalábbis ami a csereprogramokat illeti. Ezért sokan figyelmeztettek rá, hogy könnyen előfordulhat az, hogy nem fogok olyan klinikát találni, amely hajlandó fogadni engem. Nekem azonban feltett szándékom volt, hogy a diplomám megszerzése után

versenyképes önéletrajzzal rendelkezek Nagy-Britanniában is, amihez pedig szinte elengedhetetlen a helyi tapasztalat és ajánlólevél. Ezért levélváltásba kezdtem az ügyemet illetően sok brit kórházzal. Rengeteg kórházzal. Az igazság az, hogy valóban megannyi elutasítást kaptam vagy pedig olyan ajánlatokat, amik csupán igen költséges díjak megfizetése után tették volna lehetővé a külföldi gyakorlatom elvégzését. Nagyjából három hónap keresés után még mindig nem tartottam sehhol, nem találtam potenciális fogadóintézményt. Végül, a tanácsalanságom nyomán új módszerhez folyamodtam és megpróbáltam protekció segítségét igénybe venni. Ezzel mindössze az volt a gond, hogy egyáltalán nem volt szakmai jellegű ismeretségem az Egyesült Királyságban. Úgy döntöttem, hogy szerencsét próbálok angliai magyar fórumokon, amelyeken leírtam, hogy milyen témában kérnék segítséget. Az egyik ilyen csoportból átirányítottak az angliai magyar orvosok zárt csoportjába, amelyen egy magyar urológus szakorvos segítségével sikerült kapcsolatba lépnem a londoni Royal Brompton and Harefield kórház egyik kardiológus szakorvosával, Dr. Jones-szal. Ez a bizonyos orvos pedig hihetetlenül segítőkész volt velem és elvállalta a mentorálásommal járó többletfeladatokat teljesen ingyen. Hála a III. Sz. Belgyógyászati Klinika rugalmasságának, a gyakorlati helyem akkreditációja zökkenőmentesen zajlott. Így kerültem az Egyesült Királyság talán legjobb kardiológiai és pulmonológiai klinikájára kilenc hétre.

Hazugság volna azt állítani, hogy a szervezési és bürokratikus akadályok leküzdése után akadálymentes lett volna a gyakorlatom lebonyolítása. Londonban igen magasak mind az ingatlan bérleti és mind a tömegközlekedési árak. Csak, hogy egy példát említsek, mindössze egyetlen odaút árából a kórházba Budapesten vígan használhattam volna a tömegközlekedést több mint egy teljes hónapig. A bérlet sem volt igazán jutányos, ahogy diákkedvezmény sem állt

rendelkezésemre. Hogy a lehető legtöbb pénzt takarítsak meg úgy döntöttem, hogy a kollégiumi létemhez hú maradok és megosztott szobát keresek magamban a városban. Így sikerült két hónapot egy közös szobában a King's Cross mellett, két koreai korombeli fiúval eltöltenem, akik közül az egyikkel a végére egészen össze is barátkoztunk.

A kórház két telephellyel rendelkezik, eggyel a belvárosban (metróval nagyjából fél óra volt a szállástól) és eggyel a külvárosban a hatos zónában (tömegközlekedéssel 1,5 óra a szállástól). A pechem az volt, hogy a mentor orvosom szinte kizárólag a távolabbi kórházban dolgozott, amit még a szervezés legelején meg is írt nekem, azonban ez az információ akkor elkerülte a figyelmemet és a másik telephely címét vettem figyelembe a szállásfoglaláskor, így az utolsó pillanatban kellett rádöbbenem, hogy lehet, hogy havi 180 fontot kényszerülök majd elkölteni a közlekedésre. Hatalmas szerencsémre kiderült, hogy a kórház rendelkezik egy közvetlen „shuttle” buszos összeköttetéssel a két telephely között, amely használata ingyenes és csupán előzetes regisztrációhoz kötött. Így eleinte, hogy spóroljak, úgy gondoltam jó ötlet lesz gyalog közlekedni a kórház közelebbi telephelye és a szállásom között oda-vissza, majd pedig a belvárosi telephelyről a „shuttle” segítségével eljutni a külvárosi intézménybe. Mindez a gyakorlatban eleinte azt jelentette, hogy reggel másfél órát (!) gyalogoltam – ráadásul ünneplő cipőben, mert az előzetes információm alapján „business casual” volt a dresszkód és sportcipőt nem vittem magammal – a belső telephelyhez, ahonnan még másfél órát buszoztam a külvárosba, majd pedig délután ugyanezt visszafelé. Végül rá kellett ébrednem, hogy ez így igencsak embert próbáló feladat, ezért a harmadik héttől reggelente már metróztam a belvárosi telephelyig és csak hazafelé sétáltam le a távot (ami egyébként a Harrods előtt és a Hyde Parkon haladt keresztül).

Az első héten a mentor orvosom ráadásul még szabadságon volt, úgyhogy rögtön arra kényszerültem, hogy olyan személyzettel kommunikáljak, akik a létezésemről mindössze előtte egy-két nappal hallottak a mentoromtól egy e-mail formájában. Be voltam rezelve, de végül mindenki hihetetlenül barátságos, közvetlen és kedves volt velem. Az ottani orvosok többször meghívtak ebédre és szabadon foyaszthattam az orvosi pihenőben bármit.

A második hetemen találkoztam először Dr. Jones-szal. Izgalmas volt, mivel azt sem tudtam teljesen pontosan, hogy hogyan is néz ki, ráadásul, mikor kerestem őt, a személyzet a katéteres laborba irányított, ahol mindenki állig be volt öltözve ólomköténybe, fejhálóba, maszkban és műtős köpenybe. Végül megérzés alapján oda mentem az egyik orvoshoz, bemutatkoztam neki és kiderült, hogy ő a mentorom, akit keresek. Ekkor éreztem meg elsőként az igazi brit dialektust (korábban hosszasan csak idegen nemzetiségű személyzettel beszéltem), amitől kissé el is bizonytalanodtam az angol tudásomban, nem voltam jártas a brit kiejtésben. Dr. Jones egyből elküldött beöltözni és jelezte, hogy szeretettel vár a következő beavatkozásra, amely egy pacemaker beültetése volt.

Az elkövetkező hetekben rengeteg hasznos tapasztalatot gyűjthettem mindkét kórházban. Részt vettem többek között katéteres beavatkozásokon, képalkotó diagnosztikában, ambuláns tevékenységben, osztályos munkában, nyitott szívűműtéteken, pacemaker és egyéb

eszköz beültetések, szívbillentyűcserén, elektrofiziológiai beavatkozásokon és tumor eltávolításon is.

Ott tartózkodásom alatt, lehetőségeimhez mérten a nagyvárost is igyekeztem bebarangolni. Szerencsémre a barátnőm meglátogatott és több itthoni barátom is pont ezidőben látogatta meg Londont turistaként, így társaságból nem volt hiány. Az olyan klasszikus látványosságok mellett, mint a Westminster apátság, a Tower, a Madame Tussauds kiállítás, a Harry Potter múzeum vagy éppen a Buckingham palota, ellátogattam alternatívabb helyekre is, mint Camden Town, a Churchill múzeum, a SkyGarden vagy éppen a London Dungeon és még sok más.

Összességében, a Londoni két hónapomat egy hatalmas élménynek, valamint szakmai és magánéleti tapasztalatforrásnak tudnám leírni, melyhez szinte elengedhetetlen segítséget nyújtott a Tempus Alapítvány, egyetemünk Erasmus irodája és munkatársai, amiért utólag is rengeteg köszönet illeti mindnyájukat.

Hálás köszönettel, immáron Magyarországról:

Ármós Richárd Levente
VI. évfolyamos hallgató
Általános Orvostudományi Kar
Semmelweis Egyetem

